

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออกที่ส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเยาวชนอายุ 13-15 ปีที่อาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่จำนวน 15 คน ผลการวิจัยได้เสนอตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ปัจจัยเหตุที่เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์ และระยะเวลาที่อยู่ในสถานสงเคราะห์
2. ผลการดำเนินกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออก
3. เปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และการแสดงออกที่เหมาะสมในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และหลังทดลอง 1 เดือน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 3 แจกแจงความถี่ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา ปัจจัย เหตุของการเข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์ และระยะเวลาที่อยู่ในสถานสงเคราะห์

ข้อมูลส่วนบุคคล	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุ (ปี)		
13	6	40.00
14	4	26.67
15	5	33.33
2. ระดับการศึกษา		
ป.5	5	33.33
ป.6	2	13.33
ม.1	5	33.33
ม.2	2	13.33
ม.3	1	6.68

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
3. ปัจจัยเหตุการณ์เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์		
ครอบครัวยากจน	7	44.66
กำพร้าถูกทอดทิ้ง	6	40.00
เร่ร่อนพลัดหลง	1	6.67
ผู้ปกครองเลี้ยงดูไม่เหมาะสม	1	6.67
4. ระยะเวลาที่อยู่ในสถานสงเคราะห์		
น้อยกว่า 1 ปี	0	0.00
มากกว่า 1 - 3 ปี	1	6.67
มากกว่า 3 - 5 ปี	3	20.00
มากกว่า 5 - 10 ปี	11	73.34

ส่วนที่ 2 ผลการจัดกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออก

ครั้งที่ 1 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อทราบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก การแสดงออกแบบก้าวร้าว และการแสดงออกที่เหมาะสม กิจกรรมที่ใช้ประกอบด้วย เกมพื้นฐานแห่งมิตรไมตรีโดยการแนะนำตัวให้กลุ่มรู้จัก ผู้นำการฝึกแสดงตัวแบบพฤติกรรมที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบได้แก่ พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก การแสดงออกแบบก้าวร้าว และการแสดงออกที่เหมาะสม จากนั้นให้สมาชิกกลุ่มแสดงบทบาทสมมติพฤติกรรมที่แตกต่างกันทั้ง 3 รูปแบบ (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรม พบว่า เมื่อเริ่มทำกิจกรรมกลุ่มนั้นสมาชิกกลุ่มยังให้ความร่วมมือน้อย มีบางคนที่ไม่ไปแอบอยู่หลังเพื่อน หรือแยกนั่งเป็นกลุ่ม ๆ เมื่อเริ่มเล่นเกมพื้นฐานแห่งมิตรไมตรี กลุ่มเริ่มให้ความสนใจมากขึ้น การเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แนะนำตัวและใช้คำถามกระตุ้นให้ทุกคนได้พูดแสดงความคิดเห็นทำให้สมาชิกกลุ่มกล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น การแสดงตัวแบบพฤติกรรมที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ เรื่องแรกสมาชิกยังจับใจความสำคัญไม่ได้ ผู้นำกลุ่มต้องชี้ประเด็นให้สมาชิกกลุ่มทราบ เรื่องที่ 2 และ 3 สมาชิกกลุ่มให้ความสนใจมากขึ้น สามารถตอบได้ถูกว่าจากตัวแบบที่แสดงเป็นพฤติกรรมแบบใด เมื่อให้แบ่งกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ สมาชิกกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการแสดง มีการทอ้งบท บางคนที่ไม่รีบพูดก็จะแสดง

เป็นตัวประกอบอื่น ๆ เช่น ต้นไม้ ประติมากรรม เป็นต้น ทุกคนในกลุ่มพยายามมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมุตินี้ ขณะที่กลุ่มย่อยแสดงบทบาทสมมุติ สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มใหญ่ให้ความสนใจ มีการแข่งขันกันตอบคำถาม และสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องว่าเป็นพฤติกรรมแบบใดใน 3 รูปแบบ

ครั้งที่ 2 วัดประสิทธิผลการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมด้านอวัจนภาษา กิจกรรมที่ใช้ประกอบด้วย เกมสื่อสารโดยใช้สัญญาณไฟ โดยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแสดงท่าทางให้สมาชิกกลุ่มทายว่าเขาแสดงท่าทางอะไร และฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมด้านอวัจนภาษา 5 ด้าน ได้แก่ การประสานสายตาส่งเสียง การแสดงท่าทาง การวางท่าทาง และการแสดงสีหน้า (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า สมาชิกกลุ่มให้ความสนใจในการเข้ากลุ่มมากขึ้น ได้มารออยู่หน้าห้องก่อนเวลาเพื่อเข้าร่วมกิจกรรม การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เกมสื่อสารโดยใช้สัญญาณไฟครั้งแรกเมื่อขออาสาสมัครออกมาแสดงหน้าห้องยังไม่มีผู้ใดที่รับอาสาต้องใช้วิธีจับฉลาก แต่คู่ต่อ ๆ มาได้อาสาสมัครออกมาแสดงหน้าห้อง และสมาชิกในกลุ่มคนอื่น ๆ สามารถตอบได้ถูกต้องว่าเป็นการแสดงท่าทางที่สื่อถึงความหมายใด การฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมด้านอวัจนภาษา เมื่อให้จับคู่กันออกมาสนทนาหน้าชั้นแล้วให้กลุ่มแสดงความคิดเห็นว่าเพื่อนมีภาษาท่าทางเป็นอย่างไรบ้าง มีบางคนที่วิจารณ์ในทางรุนแรงผู้นำกลุ่มต้องชี้ให้เห็นว่าเพื่อนมีสิ่งที่ดีแล้วอย่างไรบ้าง ควรปรับปรุงด้านใดบ้างและให้กำลังใจผู้แสดง

ครั้งที่ 3 วัดประสิทธิผลการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวชมเชย กิจกรรมที่ใช้ประกอบด้วย เกมของแห่งความดีโดยให้สมาชิกกลุ่มเขียนข้อดีของเพื่อนในกลุ่มใส่ลงในซองจดหมาย และการฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวชมเชย (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เกมของแห่งความดีส่วนใหญ่จะเขียนชมเพื่อน ๆ ว่าเรียนเก่ง ซ้อมของเก่ง เล่นฟุตบอลเก่ง เล่นบิงปองเก่ง เล่นฟุตบอลเก่ง ชอบยิ้ม มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือเพื่อน ๆ ฯลฯ เมื่อถามคนที่ถูกชมว่ารู้สึกอย่างไรคนแรก ๆ จะบอกว่าไม่จริงหรือบอกความรู้สึกเขิน หรือบอกว่าจะเตะคนที่ชม ผู้นำกลุ่มต้องอธิบายว่าหลังจากได้รับคำชมแล้วให้ชอบใจคนที่ชม และไม่ต้องพูดแก้ตัวว่าสิ่งที่เขานั้นไม่เป็นความจริงเพราะจะทำให้ผู้ที่ชมรู้สึกผิด อาจทำให้เกิดการโต้เถียงทะเลาะกัน หลังจากนั้นคนต่อ ๆ มาสามารถตอบรับคำชมของเพื่อนได้ถูกต้อง การฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวชมเชย เมื่อให้จับคู่เพื่อพูดชมจะบอกว่าไม่รู้จะชมอะไร เมื่อได้รับคำแนะนำและยกตัวอย่างประกอบสามารถกล่าวชมเพื่อนได้โดยไม่ขัดเขิน กล่าวออกมาแสดงหน้าชั้นมากขึ้น

ครั้งที่ 4 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าววิจารณ์ กิจกรรมที่ใช้คือการฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าววิจารณ์ (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า ต้องเลื่อนเวลาการทำกิจกรรมจากเดิมเวลา 13.00 น. เป็น 10.00 น. เนื่องจากตอนบ่ายทางสถานสงเคราะห์มีกิจกรรมรดน้ำดำหัวผู้ปกครองสถานสงเคราะห์ และห้องกิจกรรมไม่ว่างต้องเปลี่ยนสถานที่เป็นบริเวณใต้เรือนนอนแทน เนื่องจากสถานที่เป็นที่โล่งจึงมีเด็กคนอื่น ๆ ในสถานสงเคราะห์เดินไปเดินมาตลอดเวลาในการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้สมาชิกกลุ่มไม่ค่อยมีสมาธิในการทำกลุ่มนัก การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง การฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าววิจารณ์ยังมีบางคนที่วิจารณ์ในเชิงล้อเลียน เช่น หัวโต ขอบจืดที่นอน เมื่อได้ให้คำแนะนำมีการใช้ทักษะการวิจารณ์ได้ถูกต้อง เมื่อสอบถามถึงเรื่องที่ไม่ควรวิจารณ์ ได้รับคำตอบคือ ไม่วิจารณ์ในสิ่งที่แก้ไขไม่ได้ เช่น เรื่องครอบครัว เรื่องร่างกาย ไม่ใช่คำพูดรุนแรง เป็นต้น

ครั้งที่ 5 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการเขียนบทสนทนาเพื่อขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำ กิจกรรมที่ใช้คือการฝึกทักษะการเขียนบทสนทนาเพื่อขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำ (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง การฝึกทักษะการเขียนบทสนทนาเพื่อขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำ ได้ลองฝึกในสถานการณ์ตัวอย่าง คือ ขอให้เพื่อนหยุดเรียกฉายาที่ไม่ชอบ และขอให้เพื่อนช่วยจัดบอร์ดแทนที่จะพูดวิจารณ์เพียงอย่างเดียว ทักษะนี้ยังมีบางคนที่ยังไม่ค่อยเข้าใจต้องใช้วิธีอธิบายตัวต่อตัว หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนสามารถเขียนบทสนทนาได้ถูกต้อง

ครั้งที่ 6 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำ กิจกรรมที่ใช้คือการฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำ (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง การฝึกครั้งนี้เป็นการฝึกกล่าวขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงการกระทำโดยไม่มีการเขียนบทสนทนา ก่อน มีบางคนที่ยังไม่ค่อยเข้าใจต้องใช้วิธีอธิบายตัวต่อตัว และมีสมาชิกกลุ่มบางคนเตรียมทำการบ้านมาโดยทดลองเขียนบทสนทนาไว้ก่อน เมื่อให้ออกมาจับคู่แสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้น แต่ละคู่มีการแสดงทักษะการแสดงออกที่ถูกต้อง แต่ต้องมีตัวอย่างจากการฝึกครั้งก่อนประกอบด้วย

ครั้งที่ 7 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อให้มีทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าว ปฏิเสธกิจกรรมที่ใช้คือการฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าว (รายละเอียดใน ภาคผนวก ก) ผลการดำเนินกิจกรรมพบว่า การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่ม สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง การฝึกทักษะการแสดงออกที่เหมาะสมในการกล่าวปฏิเสธโดยฝึก ปฏิเสธในเรื่องต่าง ๆ เมื่อแต่ละคู่ออกมาแสดงหน้าชั้นมีบางคนที่ไม่สามารถคิดคำพูดเพื่อตอบ ปฏิเสธได้ สมาชิกในกลุ่มคนอื่น ๆ จะให้ความช่วยเหลือแนะนำเป็นอย่างดี หลังจากฝึกแล้ว สมาชิกกลุ่มมีทักษะในการกล่าวปฏิเสธเพิ่มมากขึ้น

ครั้งที่ 8 วัตถุประสงค์ในการฝึก เพื่อให้สามารถใช้ทักษะด้านวัจนะภาษาและอวัจนะ ภาษาให้สอดคล้องกันอย่างเป็นธรรมชาติ กิจกรรมที่ใช้คือการฝึกใช้ทักษะด้านวัจนะภาษาและ อวัจนะภาษาให้สอดคล้องกันอย่างเป็นธรรมชาติ (รายละเอียดในภาคผนวก ก) ผลการดำเนิน กิจกรรมพบว่า การทบทวนกิจกรรมที่ทำในครั้งก่อนสมาชิกกลุ่มสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง การฝึกใช้ทักษะด้านวัจนะภาษาและอวัจนะภาษาให้สอดคล้องกันอย่างเป็นธรรมชาติ ใช้วิธี แบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อแสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ที่กำหนด คือ การใช้ทักษะการยกย่องชมเชย การใช้ทักษะการวิจารณ์ การใช้ทักษะขอร้องไห้บุคคลอื่น เปลี่ยนแปลงการกระทำ และการใช้ทักษะการกล่าวปฏิเสธ สมาชิกกลุ่มทุกคนตั้งใจในการ ฝึกซ้อม และการแสดงทักษะการแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ มีการพัฒนาเพิ่มมากกว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่มครั้งก่อน ๆ

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง และการแสดงออกที่เหมาะสม

ตาราง 4 แสดงความแปรปรวนของคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล ของเยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่

แหล่งความแปรปรวน	df	Sum of Squares	Mean Squares	F
ระหว่างการทดสอบซ้ำ	2	237.378	118.689	22.874**
ระหว่างบุคคล	14	1943.644	1138.832	-
ค่าความคลาดเคลื่อน	28	145.289	5.189	-
รวม	44	2326.311	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า เยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออกมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffe' ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน
 ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ ในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล

		ก่อนเข้ากลุ่ม	ระยะติดตามผล	หลังเข้ากลุ่ม
	ค่าเฉลี่ย	22.40	25.67	28.00
ก่อนเข้ากลุ่ม	22.40	-	3.27*	5.60**
ระยะติดตามผล	25.67	-	-	2.33*
หลังเข้ากลุ่ม	28.00	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า เยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออกมีค่าเฉลี่ยคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเฉลี่ยคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 แสดงความแปรปรวนของคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมของเยาวชน

ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ ที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นผู้ประเมินตนเอง
ในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	df	Sum of Squares	Mean Squares	F
ระหว่างการทดสอบซ้ำ	2	1664.31	852.16	38.85**
ระหว่างบุคคล	14	11002.31	785.88	-
ค่าความคลาดเคลื่อน	28	599.69	21.42	-
รวม	44	13266.31	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า จากการประเมินตนเองของเยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออก มีคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี ของ Scheffe' ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการแสดงออกที่เหมาะสมของเยาวชน

ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นผู้ประเมินตนเอง
ในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล

		ก่อนเข้ากลุ่ม	ระยะติดตามผล	หลังเข้ากลุ่ม
	ค่าเฉลี่ย	88.47	97.33	103.27
ก่อนเข้ากลุ่ม	88.47	-	8.86*	14.80**
ระยะติดตามผล	97.33	-	-	5.94*
หลังเข้ากลุ่ม	103.27	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า การประเมินตนเองของเยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออกมีค่าเฉลี่ยคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเฉลี่ยคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 แสดงความแปรปรวนของคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมของเยาวชน
 ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่ผู้สังเกตการณ์เป็นผู้ประเมิน
 ในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล

แหล่งความแปรปรวน	df	Sum of Squares	Mean Squares	F
ระหว่างการทดสอบซ้ำ	2	3194.53	1597.27	23.91**
ระหว่างบุคคล	14	7081.47	505.82	-
ค่าความคลาดเคลื่อน	28	1870.80	66.81	-
รวม	44	12146.80	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า จากการประเมินการแสดงออกที่เหมาะสมของเยาวชนในสถาน
 สงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่โดยผู้สังเกตการณ์เป็นผู้ประเมิน มีคะแนนการแสดงออกที่
 เหมาะสมก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของ
 Scheffe' ดังตาราง 9

ตาราง 9 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการแสดงออกที่เหมาะสมของเยาวชน
 ในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่ผู้สังเกตการณ์เป็นผู้ประเมิน
 ในระยะก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม หลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และระยะติดตามผล

		ก่อนเข้ากลุ่ม	ระยะติดตามผล	หลังเข้ากลุ่ม
	ค่าเฉลี่ย	82.60	95.13	103.07
ก่อนเข้ากลุ่ม	82.60	-	12.53**	20.47**
ระยะติดตามผล	95.13	-	-	7.94
หลังเข้ากลุ่ม	103.07	-	-	-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่า การประเมินตนเองของเยาวชนในสถานสงเคราะห์เด็กชายบ้านเชียงใหม่ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มฝึกการแสดงออกมีค่าเฉลี่ยคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนการแสดงออกที่เหมาะสมหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน